
DOBRORZECZONY (2) *part praet pass*

dobrorzeczony (1), **dobrorzeczon** a. *dobrorzeczony* (1).

Pierwsze dwa o oraz e prawdopodobnie jasne.

sg m N doborzecz(o)ny (1). ◇ pl N subst doborzecz(o)n(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. doborzeczyć.

Pobłogosławiony (kalka lat. benedictus) (2) : [I rzekł Pan ku Abramowi] w tobie wżytki narody ná ziemi będą doborzeczzone [benedicetur] BibRadz Gen 12/3.

W przeciwstawieniu: »dobrorzeczony ... zlorzeczon« (1): któryć [ludowi Izraelskiemu] będzie doborzeczył/ będzie on doborzeczony/ któryć będzie zlorzeczył/ będzie on zlorzeczon [Benedicam benedicentibus tibi et maledicam maledicentibus tibi Vulg Gen 12/3] BielKron 42v.

Synonim: błogosławiony.

Cf DOBRORZECZYĆ